

TIE TIETOON JA YKSEYTEEN

5.1 Johdanto

¹Tie tietoon ja ykseyteen on tie, jota ihmiskunta vaeltaa väistämätöntä päämäärää kohti: viidenteen, lähinnä korkeampaan luomakuntaan.

²Olemme fyysisessä maailmassa saadaksemme kokemuksia ja oppiaksemme niistä, hankkiaksemme oivallusta ja ymmärtämystä sekä tarpeellisia ominaisuuksia ja kykyjä korkeammassa maailmassa tapahtuvalle jatkokehitykselle.

³Tie barbaariasteelta idealiteettiasteelle, tietämättömyyden fyysisestä, emotionaalisesta ja mentaalisesta maailmasta tiedon ja ykseyden maailmoihin on pitkä.

⁴Seuraavaksi osoitetaan, kuinka ihmisestä ilman esoteerista tietoa todellisuudesta ja elämästä tulee emotionaalisten illuusioidensa ja mentaalisten fiktioidensa uhri.

⁵Hän ei aavista, että hän on monadi kausaaliverhossa, että hänellä organismiin inkarnoituneena on lisäksi neljä yhä korkeammasta molekyyliaineesta muodostuvaa verhoa erilaisine tajuntoineen. Itse hän voi todeta asian olevan näin vasta sitten, kun hän on hankkinut tajunnan korkeimmassa verhossaan (intuition kausaaliverhossaan platonisessa ideain maailmassa).

⁶Intialaisten maajaa oli alunperin yhteinen nimitys ihmisten kaikille todellisuudesta, elämästä ja elämän tarkoituksesta tekemille kuvitelmaille. ”Maajaa” ei siis tarkoita (niin kuin länsimaiset filosofit uskovat), että fyysinen maailma on illuusio, kuvitelma, että fyysinen aine on epätodellisuutta.

⁷”Maajaa” tarkoittaa, että todellisuustietoa eivät voi hankkia ihmiset, minkäänlaiset olennot kolmessa inhimillisessä maailmassa (fyysisessä, emotionaalisessa, mentaalisessa), vaan vasta kausaalimaailmassa, joka kuuluu viidenteen luomakuntaan. Jos tämän valtakunnan saavuttaneet inkarnoituvat auttamaan ihmisiä, palaavat he organismin jätettyään omiin maailmoihinsa. He eivät oleskele emotionaalisessa tai mentaalisessa maailmassa.

⁸Maajaa on siis kaikenlaisten filosofisten ajatusrakennelmien, tieteiden hypoteesien ja teorioiden ja lisäksi kaikkien emotionaalisten illuusioiden ja mentaalisten fiktioiden sekä kaikenlaisten selvänäköisyystutkimusten yhdistelmä.

⁹Ihmisen on vielä opittava, että hän aivan yksinkertaisesti on käsittämättömän tietämätön melkein päi kaikesta kosmoksessa, jossa hän oleskelee. Niin kutsuttu sokraattinen viisaus (korkein ihmiselle) on sitä, että hän käytännöllisesti katsoen tietää vain sen, että ”ei mitään” tiedä. Me luulemme tietävämmme, mutta tarkasti ottaen emme tiedä edes eniten tutkimaistamme. Ehkä ihmiskunnalle muutamien vuosisatojen kuluessa selviää, että ihmiskunnan tien näyttäjinä palvelleet auktoriteetit (tietenkään planeettahierarkian lähettiläitä lukuun ottamatta) ovat osoittaneet vain harhaan. Meidän täytyy turvautua ”auktoiteetteihin” kaikilla eri tutkimusaloilla, koska he tietävät enemmän kuin ”maallikko” voi tietää. Mutta se on hätäkeino toistaiseksi. Kun nämä auktoiteetit esiintyvät suuntaa antavine vaatimuksineen, todistavat he peruspuutteesta älyllisessä varustuksessaan.

¹⁰Mitä tulee ihmisen erilaisiin elintapoihin, on esoteerikko saanut oppia oivaltamaan, että ohjenuorana voi olla vain tieto elämänlaeista, joista ihmiskunta yleisesti katsoen on vielä tietämätön, ja joiden huomioimisen se yhä vieläkin näyttää kieltävän emotionaaliin illuusioihinsa ja mentaaliin fiktoihinsa takertuen. Ihmiskunnan vapauttaminen näistä ylittäneestä vielä kauan erään Herkuleen voimannäytteistä, Augias-tallin puhdistamisen.

EMOTIONAALISTEN ILLUUSIOIDEN MAAILMA

5.2 Johdanto

¹Emotionaalimaailma on illuusioiden maailma. Emotionaalitajunta on luonteeltaan yksinomaan halua, viettiä tai sitä, minkä yksilö emotionaaliasteella kokee dynaamisena tahtona. Barbaariasteella, ennen kuin mentaalisuus on aktivoitunut, halu ilmenee enemmän tai vähemmän hallitsemattomina yllykkeinä. Emotionaaliverhon värähtelyjen vaikuttaessa mentaaliverhoon molemmat verhot punoutuvat yhteen, mentaalitajunta herää eloon ja halu ja ajatus sulautuvat yhteen. Jos halu voittaa, on tulos ajatuksen värittämä halu (tunne). Jos ajatus voittaa, on tulos haluvoittainen ajatus (mielikuva). Tunne ja mielikuva ovat tunneajattelun illuusioiden alku. Sivilisaatioasteella on enin ajattelu halun toiveajattelua. Yksilö on aina henkilökohtaisesti osallinen eikä koskaan täysin persoonaton paitsi puhtaasti mentaalisten (esim. matemaattisten) ongelmien suhteen.

²Fyysisessä inkarnaatiossa olevan normaaliyksilön emotionaalitajunta on subjektiivista, yksilöllistä tai kollektiivista. Se vääristää mentaalitajunnan käsityksen todellisuudesta ja suhtautumisen siihen. Illuusio on siten eksyttävä, harhaanjohtava ja elämää vääristävä halu, tunne tai mielikuva.

³Ihminen on tuhansien inkarnaatioiden ajan samastunut illuusioihinsa, jotka siis ovat piilevinä hänen alitajunnassaan ja määräävät hänen vaistoaan alemmilla asteilla. Alitajunta, joka muodostuu komplekseista, yli 90 prosenttisesti illuusiokomplekseista, on aineisto, jota psykoanalyysi ajoittaisilla syöksysukelluksillaan yrittää tutkia ja yksilö itse peilata nk. itseanalyysissa. Varsinainen ihminen on ali- ja ylitajunta, yleisesti katsoen valvetajunnan saavuttamattomissa.

⁴Emotionaaliaionilla emotionaaliaine on elävöitynein, emotionaalivärähtelyt ovat voimakaimmat, emotionaalitajunta on suggestiivisin ja emotionaalitahto hallitsevin. Tunteen varmuus on ehdoton, kun se määräytyy halun tahdosta. Tästä kaikesta voi vapautua vain menettelmällisesti ja järjestelmällisesti aktivoitunut mentaalitajunta.

5.3 Emotionaalimaailman objektiiviset illuusioidet

¹Emotionaaliaine muotoutuu silmänräpäyksessä emotionaalitajunnan heikoimmankin ilmaisen mukaan. Tämä on selitys sille, että emotionaalimaailma on täyttynyt emotionaalisista ainemuodoista. Tämän maailman kolmessa alimmassa piirissä, jotka koostuvat kolmesta alimmasta emotionaalisesta molekyylilajista, on lisäksi fyysisten muotojen pysyvät vastineet. Neljässä korkeimmassa piirissä ovat kaikki ainemuodot (lukuun ottamatta emotionaaliolentojen omia emotionaaliverhoja) emotionaaliolentojen mielikuvituksen luomia. Muotojen elinikä määräytyy niitä muovanneen halun voimakkuudesta.

²Selvänäkijällä tai emotionaalimaailman tulokkaalla ei ole mahdollisuutta arvioida emotionaalimuotojen aitoutta. Esoteerinen selviö kuuluu: ”Kukaan itseoppinut tutkija ei nähnyt koskaan oikein.” Hän ei voi ratkaista, onko hänen näkemänsä ihminen ”elävä” evoluutio-olento, ihmisen emotionaalinen ”ruumis” vai mielikuvituksen tuote. Hän ei osaa arvioida, tapahtuvatko hänen huomioimansa tapahtumainkulut juuri sillä hetkellä vai ovatko ne menneisyyden historiallisten tapahtumien tai romaanien ja näytelmien kuvausten heijastumia.

³Uskonnolliset kuvitelmat jumalasta tai Kristuksesta jne. ovat niin kuin kaikki muu muotoja emotionaaliaineessa. Hartaassa jumalayhteydessä elävä pyhimys muotoilee tiedostamattaan jumalhahmon, ja kun hän jättää fyysisen maailman, se ilmenee hänelle sinä todellisuutena, johon hän oli uskonut.

⁴Sanottu selittää, miksi Swedenborg, Steiner, Martinus, Ramakrishna jne. pitivät ainemuotoja täysin aitoina ilmiöinä. Vergilius, jonka kanssa Swedenborg keskusteli, ei ollut roomalainen runoilija vaan tämän jäljennös. Sama koskee usein spiritistien esiin manaamia henkiä.

⁵Ainoa, mitä ihminen emotionaalimaailmassa voi oppia, on kaiken illusiivisuus ja petolli-

suus. Mitä pikemmin emotionaalimaailmaan tulleet tavoittelevat kausaalimaailman saavuttamista tai uudelleen inkarnoitumista, sitä parempi.

⁶Seuraavaksi käsitellään fyysisen ihmisen emotionaalisia illuusioita. Näiden oivaltaminen on elämäntiedon ehto.

5.4 Itsekeskeisyyden illuusioidet

¹Minä on oman ympyränsä keskus ja keskipiste, jonka ympäri maailmankaikkeus pyörii. Kaikki muu on toisarvoista. Minä elään toiveajattelussaan. Itsekeskeisyys on ankkuroitunut alitajuntaan. Piilevän minäkompleksin herättää eloon kaikki, mikä riistää lapselta sen välittömyyden ja yksinkertaisuuden, persoonattomuuden ja asiallisuuden. Siten alkaa myös todellisuuden vääristäminen subjektivoinnilla. Pian ovat niin passiivinen alemmuuskompleksi kuin aktiivinen ylemmyyskompleksi täydessä toiminnassa. Nämä molemmat laajat kompleksit ovat perustaipumukseltaan poistyyöntäviä, vaikka ne tarpeen tullen osaavat naamioitua luoksevetäviksi.

²Nämä kompleksit kehittyvät lapsessa kolmannelta ikävuodesta lähtien kaiken sen kautta, mikä on suhteessa minäkompleksiin.

³Alemmuudentuntoa kehittävät osaksi yksilöön kohdistuvat alentavat arvostelut, osaksi vertailut toisiin. Siten turmellaan vaistomainen itseluottamus ja varmuus, ruokitaan pelkoa ja haavoittuvuutta. Ylemmyudentuntoa kiihottavat osaksi henkilökohtainen kehu asiallisen kehun sijaan, osaksi itsepuolustus sopimatonta käsittelyä ja aggressiivisuutta vastaan.

⁴Alemmilla kehitysasteilla itsekeskeisyys on välttämätön tekijä, ylemmillä asteilla siitä tulee kehitystä ehkäisevä tekijä. Barbaariasteella se suggeroi yksilön hankkimaan ylivoimaisia valmiuksia, sivilisaatioasteella hankkimaan enemmän ymmärtämystä. Vasta sitten, kun yhteenkuuluvuudentunne pääsee oikeuksiinsa, alkaa ryhmäajattelu korvata minäajattelua. Kulttuuriasteella itsekkyyden on yhä hienostuneempaa, ja kaiken vääristävää itsepetosta on yhä vaikeampi huomata. Mikään ei vääristy niin vaivattomasti kuin omat vaikuttimet, mitä helpottaa se, että kehitys tuo mukanaan jatkuvaa vaikuttimien muutosta.

⁵Itsekeskeisyyden illuusioihin kuuluu mm. kaikki, mikä sisältyy itsetehostukseen: itsensä aliarvioiminen, itsensä yliarvioiminen, itsensä pettäminen, itsesokeus, itsemerkillisyys, itse-riittoisuus, itse-erinomaisuus, itsesäälä. Siihen kuuluu moraali-illusionismi. Siihen kuuluu turhuus, ylimielisyys, väärä nöyryys, tuomitseminen, paheksunta, halveksunta, vahingonilo jne. Siihen kuuluvat vallan ja kunnian illuusioidet. Itsekeskeisyys on sekä peruste että syy sille, että lähes kaikki inhimillinen meissä ja ympärillämme on valhetta. Jos hitunen totuutta löytyy, on se meissä olevaa jumalallisuutta.

5.5 Omistamisen illuusioidet

¹Niin Buddha kuin Christos varoittivat vakavasti omistamisen illuusioista.

²Halu on kyltymätön. Jos annamme periksi sisäiselle taipumukselle, on lisääntyvistä mahdollisuuksista tyydyttää ”tarpeet” seurauksena halujen loputon kasvu. ”Kaikki maailman kulta ei riitä yhden ainoan ihmisen tarpeisiin” Buddhan mukaan.

³Keräily intohimona on ajattelemattoman itsekkyyden ilmaus. Ansionhalu voi kasvaa niin, että se muuttuu ahneudeksi, joka tukahduttaa kaikki jalot tunteet, tappaa lähimmäisen rakkauksen ja tekee ihmisen kovaksi toisten hädän edessä. Tavallisimmat vaikuttimet rahankeruulle lienevät pelko köyhyydestä ja rikkauksen tarjoaman vallan tavoittelu. Monet ahneet pettävät itseään sillä, että he keräävät rahaa voidakseen kerran lahjoittaa hyväntekeväisyystarkoitukseen. Tyypillisen esimerkin suhteesta rikkauksen ja nk. hyväntekeväisyyden välillä antoi se, joka pyysi saada jumalta miljoonan voidakseen avustaa hädänalaista tuhannella kruunulla.

⁴Yksilön suhde rahaan on yksi merkittävimmistä hankitun elämänoivallisuuden näytteistä. Omistamisen illuusioidet häviävät, kun ymmärtäminen korjuun lakia ja elämän tarkoitusta ja päämäärää kohtaan herää.

⁵Christos varoitti omaisuuden keräilystä monesta syystä. ”Sydämemme” on aarteidemme luona. Rahankeruu vetää ajatuksemme pois elämän olennaisuuksista. Siitä aiheutuu seurauksia myös tulevaisuudelle. Elämässä toisensa jälkeen ahne kokoaa aarteita menettääkseen ne jollakin tavalla, kaikin mahdollisin tavoin, kunnes hän oivaltaa tämänkaltaisen Sisyfoksen työn tarkoituksettomuuden siihen liittyvine Tantaloksen tuskineen.

⁶Köyhyys, yhtä vähän kuin arvostelukyvyyden kieltäytyminen, ei ole tavoittelemisen arvoinen asia, vaan siitä tulee este, mikäli se vaikeuttaa oman tehtävämme oikein suorittamista.

⁷Raha on haltuumme uskottu tavara, jonka hoitamisesta oikealla tavalla olemme vastuussa. Myös uhri vaatii arvostelukykyä.

5.6 Tunteilevuuden illuusiot

¹Tunteilevuuden eli herkkätunteisuuden illuusioihin kuuluvat osaksi itsekkään rakkauden illuusiot, osaksi kaikenlaiset kulttuurilliset ja poliittiset illuusiot.

²Rakkauden päälajeja voidaan erottaa neljä: Itsesääli. Rakkaus, joka tahtoo herättää vastarakkautta tullakseen itse rakastetuksi. Suhteellisen epäitsekäs rakkaus, joka ilmenee ihailuna, antaumuksena ja osanottona. Lopuksi täysin epäitsekäs rakkaus, joka tahtoo rakastetun onnea omasta onnesta riippumatta.

³Itsesääli on itsekkäintä, itsesokeuttavinta itsekkyyttä. Tyypillistä tälle itserakkaudelle on, että se luulee kärsivänsä enemmän kuin ne, joille se aiheuttaa kärsimystä. Se merkitsisi, että toisten vainoaminen ja kiduttaminen olisi harkittua itsekidutusta.

⁴Itsekkääseen rakkauteen kuuluu mustasukkaisuudeksi kutsuttu erikoislaatuinen kateus, parantumaton sairaus. (Verrattoman terävästi tätä mielentilaa valaisee Schleiermacherin sanamuoto: ”Eifersucht ist eine Leidenschaft, die mit Eifer sucht was Leiden schafft”.) Itsekkäälle rakkaudelle on ominaista, että se tahtoo omistaa itselleen ja sillä tavoin sitoo, rajoittaa, sulkee pois vapauttamisen sijaan.

⁵Todelliset ystävämme kuuluvat klaaniimme ja heihin olemme olleet liitettyjä tuhansien inkarnaatioiden ajan sukulaisuuden kaikissa eri suhteissa. Heitä emme voi koskaan menettää, vaikka jossakin inkarnaatiossa emme heitä tapaisikaan.

⁶Ihmiset kuluttavat suunnattomasti aikaa, työtä ja rahaa seuraelämän turhiin sovinnaistapoihin, auttamalla toisia kuluttamaan kallisarvoista aikaa, tyydyttämään uteliaisuutta ja juoruiluntarvetta, kietomalla toisia miellyttävyyksiin saadakseen itse nauttia niistä.

⁷Kulttuuri-ilmiöihin voidaan lukea ”kauno-kirjallisuuden”, taiteen ja musiikin tuotteet. Niiden tehtävänä pitäisi olla elämän kaunistaminen ja jalostaminen ja siten kehityksen helpottaminen. Nykyisin ne tekevät kaiken sen ehkäisemiseksi. Sen sijaan, että jalostaisi emotionaalisuutta ja vahvistaisi jalompia tunteita, kaunokirjallisuus (romaanit, näytelmät jne.) myötävaikuttaa yksinomaan ajanvietteenä, ruokkii romantiikan pursuavaa tunteilevuutta, herättää eloon barbaariasteen illusioita ja täyttää emotionaalimaailmaa poistyyntävillä värähtelyillä ja ainemuodoilla, avustaa tekemään todellisuudesta helvetin. Aikamme taide tekee voitavansa rumentaakseen elämää. Atonaalinen musiikki luulee kykenevänsä saavuttamaan riitasoinnuilla korkeammanlaatuisen sopusoinnun. Tämä on myös todiste ihmisten harhautuneisuudesta ja rikkonaisuudesta.

⁸Useimmat poliittiset ideologiat ovat elämästä tietämättömien nk. idealistien aikaansaannoksia, idealistien, jotka ovat luulleet osaavansa rakentaa yhteiskuntaa ja muuttaa ihmisiä teorioilla. Ne ovat aiheuttaneet enemmän haittaa kuin olleet hyödyksi. On psykologinen erehdys opettaa korkeampien kehitysasteiden ihanteita alemmilla kehitysasteilla oleskeleville ihmisille. He pilkkaavat kaikkea ja hylkäävät kaiken, mikä on heidän ymmärrys- ja toteuttamiskykynsä yläpuolella.

⁹Marxin väite, että fyysiset tekijät ovat ainoita sosiaalista kehitystä vauhdittavia voimia, todistaa elämäntietämättömyyttä. Fyysisiä tekijöitä huomattavasti vaikuttavampia tekijöitä ovat emotionaaliset illuusiot ja mentaaliset fiktiot.

¹⁰Juuri tunteilevuus antaa tietämättömyydelle ja kyvyttömyydelle oikeuksia ilman velvollisuuksia, valtaa ilman vastuuta, saarnaa tasa-arvoa, joka kumoaa kaikki eri kehitysasteiden väliset erot. Se on kuin lasten asettamista hallitsevaan asemaan aikuisten yhteiskunnassa.

¹¹Tunteilevuus käy ilmi myös nurinkurisessa hemmottelupedagogiikassa, hyvydessä, joka on vain heikkoutta ja neuvotonta periksiantoa, joka sallii lapsen kasvaa tietämättömänä elämän laeista, tekee heistä heikkotahtoisia nahjuksia, omien mielijohteidensa uhreja, kyvyttömiä vastaamaan itsestään, pidättää heitä lapsenomaisella mielivallan ja itsevaltiuden barbaariasteella.

5.7 Onnen ja onnettomuuden illuusioid

¹Emotionaalisuus on luonteeltaan luoksevetävää tai poistyyntävää, enimmäkseen ailahtelevaa ja herkkäliikkeistä. Niin kauan kuin yksilö on keskistynyt emotionaaliverhonsa tajuntaan ja pitää tätä sielunaan, on hän vastakohtaparien, sopusointuisista epäsointuisiin vaihtelevien värähtelyjen uhri. Nämä värähtelyt ilmenevät mm. haluna tai haluttomuutena, tyydytyksenä tai tyytymättömyytenä, luottamuksena tai pelkona, ilona tai suruna, onnena tai epäonnena. Näistä mielentiloista riippuvaiset elävät turvattomuuden ja epätietoisuuden tunteessa, heistä tulee epäröiviä ja hapuilevia, helposti johdatettavia ja epäluotettavia, he häilyvät vastakkaisten toivomusten välillä, heillä on huono omatunto tekivätpä he kuinka tahansa. He ovat jatkuvasti vaarassa menettää tasapainonsa, eivätkä he kestä myötä- tai vastoinkäymisiä. Onnessa he huumautuvat omahyväisyydestään ja ylimielisyydestään. Onnettomuudessa heistä tulee alakuloisuuden, masentuneisuuden ja epätoivon uhreja.

²Egoisti metsästää onnea ja mahdollista on, ettei hän koskaan löydä muuta kuin lyhyen ja vaihtelevan onnen. Hän on onneton niin pian kuin hän ei saa estottomasti tyydyttää hänelle elämän tarkoitusta merkitseviä pyyteitä.

³Jokaisella on oma käsityksensä onnesta. Elämästä tietämättömät etsivät onnea kaikkialta paitsi sieltä, mistä se löytyy: ykseydestä. Kaikki elämän vastustaminen tekee onnettomaksi ja yksinomaan lisää hajaannusta. Saavuttaaksemme ykseyden meidän on kehitettävä emotionaalista vetovoimaa, jota ilman elämänsuunta on harhauttava eikä mahdollisuutta elämänymmärtämykseen ole.

⁴Illuusioihin, jotka tekevät meistä onnellisia tai onnettomia kuuluvat menestys ja epäonnistuminen. Ei ole epäonnistumista. Ei ole muita onnettomuuksia kuin tietämättömyytemme luulo, että ne ovat onnettomuuksia, niin kuin ei myöskään voi olla epätoivoisia tilanteita, ainoastaan epätoivoisia ihmisiä. Kaikki meille tapahtuva paha on korjuuta, velan lyhennystä, hyvitystä, opetusta, karaisemista tai koetusta ja usein kaikkea yhtäaikaan. Joka on ymmärtänyt elämän oikein, vie voiton itse perikadossa. Useimmat ovat kai saaneet kokea, kuinka se, jota he luulivat suurimmaksi onnettomuudeksi, osoittautui parhaimmaiksi, mitä saattoi tapahtua.

⁵Kärsimys on huonoa korjuuta ja lakkaa, kun kylvä on korjattu. Sääli lisää maailman kärsimystä, heikentää, tekee meistä elinkelvottomia hermoraunioita, kyvyttömiä auttamaan. Kulttuuriasteen saavuttanut tuntee myötätuntoa kaikkia kärsiviä kohtaan ja katsoo vevollisuudekseen tehdä kaikkensa kärsimyksen ehkäisemiseksi, aina ja kaikkialla. Olemme kaikki osallisia ihmiskunnan kauhistuttavaan hätään. Menneissä elämissä olemme jokainen kaikin tavoin lainvastaisuudellamme myötävaikuttaneet kärsimyksen lisäämiseen maailmassa. Mutta emme hyödytä ketään piinaamalla itseämme. Olemalla onnettomia teemme toiset onnettomiksi ja lisäämme yleistä masentuneisuutta. Lain mukaisesti eletty elämä on emotionaalista onnea, mentaalista iloa ja essentiaalista autuutta. Myös fyysisestä ja emotionaalisesta maailmasta tulee onnen tyyssijoja, kun ihmiskunta on hankkinut tietoa Laista ja lain soveltamisen kyvyn.

⁶Onnellisena elämisen taitoa muinaiset opettajat kutsuivat elämäntaidoksi. Negatiivisesti katsoen elämäntaito on kykyä unohtaa itsensä ja oma mitättömyytensä, sitä, ettei huomio sellaista, mikä on omiaan tekemään meistä onnettomia, riistämään meiltä rauhan, rohkeuden, luottamuksen. Stoalainen ei kanna huolta tulevaisuudesta, ei sure menneisyyttä, tekeytyy

riippumattomaksi siitä ”miltä tuntuu” nykyhetkellä. Viisas elää traagisesti, mutta ei ota sitä koskaan traagisesti. Meidän on korjattava kylvömme. Se on tietoa laista, ei fatalismia tai uskoa vääjäämättömään kohtaloon. Positiivisesti katsoen elämäntaito on pyrkimystä saavuttaa korkeampia tasoja, pyrkimystä antaa elämälle sisältöä tarkoituksenmukaisella velvollisuuden täyttämällä. Pysyvän onnen voittaa tavoittelemalla vapautumista alemmasta samastumalla korkeampaan.

5.8 Antaumuksen illuusioidet

¹Antaumuksen illuusioidet kuuluvat korkeimmalle emotionaaliselle kehitysasteelle, kulttuuri-yksilön ja mystikon, emotionaalisen pyhimyksen asteelle. Näitä vetovoiman ilmauksia ei voi ymmärtää oikein alemmilla asteilla. Väärintulkittuina niistä tulee esteitä niille, joiden on näillä illuusioilla omaksuttava vetovoiman ominaisuudet ja kyvyt: ihailu, antaumus, osanotto, arvonanto, kunnioitus, innostuneisuus, uhrimieli.

²Nämä illuusioidet mahdollistavat korkeamman emotionaalisuuden sekoittamisen essentiaalisuuteen, ihanteellisuuden päämääränä keinon sijaan. Niihin kuuluu taikausko, että pyhimyksen käsitykset tai uskon nk. totuudet ovat yhdenmukaisia todellisuutta ja elämää koskevan tiedon kanssa, että hyvät vaikuttimet ovat puolustuksia kaikenlaisille erehdyksille, että pahaa voi tehdä, jotta siitä hyvää seuraisi, että tarkoitus pyhittää keinot.

³Palvonta voi sokeuttaa. Antaumuksen illuusioihin kuuluu kaikenlaisten lahjakkuuksien ja nerojen ihannoiti, arvostelukyvyyden auktoriteettipalvonta, joka tekee kirjasta jumalan sanan; joka mahdollistaa sortovallan häikäilemättömyydet, Jahven, inkvisition, Hitlerin tai Stalinin määrääminä. Kaikki tämä todistaa nk. omantunnon epäluotettavuudesta. Ilman tietoa elämänläeistä ihminen on kuin ruoko tuulessa.

⁴Emotionaalinen pyhimys on viimeinen inkarnaatio emotionaaliasteella. Hän vaikuttaa täydelliseltä, koska hän on saanut tilaisuuden aktivoida piilevät emotionaaliset ominaisuutensa tarkoituksenmukaisimmalla korjuulla. Arvostelukyvyyden joukko pitää tällaista pyhimystä kaikkietietävänä ja silkkaa jumalan sanaa puhuvana. Pyhimys uskoo usein itsekin kaikkivisau-teensa ja höpisee kosmisesta tajunnasta, uskoo saavuttaneensa ”absoluuttisen”, sulautuneensa ”nirvanaan” jne. Pyhimysinkarnaatiolla yksilö tekee tuloaan humaniteettiasteelle. Nöyryys ilmenee oman suunnattoman rajoittuneisuuden oivalluksessa ja auktoriteettieleiden puu-teessa.

⁵Käsityksemme jumaluudesta ilmaisee kehitysasteemme. Mitä alempi taso, sitä karkeampi käsitys jumalasta. Jokainen yritys antaa jumaluudelle mitä tahansa käsitelmäritelmiä todistaa tietämättömyydestä.

⁶Kaikesta voi tulla erehdyksen aihe, ennen kuin yksilö on hankkinut ainakin humaniteetti-asteen terveen järjen.

⁷Suurin ja viimeisin illuusio, josta kukaan ihminen ei voi vapautua, on, että on vapaa illuu-sioista.

MENTAALISTEN FIKTIOIDEN MAAILMA

5.9 Johdanto

¹Mentaalimaailma on fiktioiden maailma.

²Mentaalitajunta ei ole oma totuuden tai todellisuuden kriteerinsä. Se on osaksi tosiasioita toteavan objektiivisen järjen, osaksi subjektiivisen järjen, joka asettaa tosiasiat historiallisiin, loogisiin, psykologisiin, kausaalisiin yhteyksiin, osaksi ideain maailman ideoiden konkreti-soimisen väline.

³Tosiasiat voidaan jakaa subjektiivisiin ja objektiivisiin. Subjektiiviset tosiasiat kuuluvat tajunnan-aspektiin, objektiiviset aine- ja liikeaspektiin.

⁴Tajun objektiivinen käsitys todellisuudesta on aina oikea, niin pitkälle kuin se ulottuu.

Tietoteoreettisessa suhteessa kaikki on ennen kaikkea sitä, mitä se näyttää olevan, mutta sen lisäksi aina jotakin täysin muuta ja suunnattoman paljon enemmän.

⁵Tosiasiat ovat käytännöllisesti katsoen arvottomia, ennen kuin järki osaa sovittaa ne oikeisiin yhteyksiinsä. Tosiasioista tulee fiktioita, kun tietämättömyys asettaa ne väärin yhteyksiin. Yhteydet ovat järjestelmiä. Kaiken ajattelun pohjana ovat periaatteet ja järjestelmät, olivatpa ihmiset siitä tietoisia tai eivät. Kaikki selitykset ilman riittäviä tosiasioita ovat fiktioita.

⁶Ajatteleva, selkeyteen pyrkivä ihminen yrittää todeta periaatteita ja järjestelmiä kyetäkseen käsittämään. Järjestelmä antaa yleiskuvan tosiasioista, mahdollistaa oikean käsityksen subjektiivisten tosiasioiden perusteesta ja seurauksesta sekä objektiivisten tosiasioiden syystä ja vaikutuksesta. Järjestelmän laatu osoittaa yksilön kehitystason, käsityskyvyn ja asiatiedon. Niin suuri on tietämättömyys olemassaolosta, todellisuudesta ja elämästä, että teologian dogmijärjestelmät, filosofian spekulatiojärjestelmät ja tieteen hypoteesijärjestelmät on voitu hyväksyä mielekkäinä ja oikeina selityksinä.

⁷Fiktiot ovat kuvitelmia ilman vastineita todellisuudessa. Fiktioihin voidaan lukea päähän-pistot, luulottelut, oletamukset, arvailut, mielivallan otaksumat, näennäistosit, dogmit, hypoteesit, virheellisiin yhteyksiin asetetut tosiasiat, järjestelmistään irrotetut ideat, kokonaisuutena käsitetyt osat. Fiktioihin kuuluvat siten kaikki eksyttävät, todellisuutta vääristävät kuvitelmat, käsitteet ja järjestelmät. Yli 90 prosenttia useimpien ajatuselämästä on fiktioita. Tätä vanhat opettajat nimittivät ”näennäisyydessä elämiseksi”.

⁸Fiktiot ovat osaksi yksilöllisiä, osaksi kollektiivisia. Kollektiiviset ovat perheen, suvun, luokan, kansan, ihmiskunnan ennakkoluuloja, idiosynkrasioita, idiologioita jne. Ne voidaan jakaa uskonnollisiin, moraalisiin, filosofisiin, tieteellisiin ja yhteiskunnallisiin fiktioihin. Kaikki eksoteeriset maailman- ja elämäkatsomukset ovat fiktiojärjestelmiä.

⁹”Näemme vain sen, minkä jo tiedämme”, oikeammin: mitä luulemme tietävämme, mikä on jotakin kokonaan toista. Käsitämme todellisuuden virheellisten järjestelmiemme kautta. Järki rakentelee sen tähden levottomasti uusia järjestelmiä sitä mukaa kuin uusia tosiasioita tulee lisää. Vain mielettömät diktatuurit kuvittelevat pystyvänsä ajattelun ehkäisemiseen, tosiasioiden vääristämiseen, pakottamaan ihmiskunnan hyväksymään järjestelmiä, jotka eivät ole yhdenmukaisia todellisuuden kanssa. Kaikki erehdykset, tahalliset tai tahattomat, korjaantuvat ennemmin tai myöhemmin.

¹⁰Esoteerisen mentaalijärjestelmän ylivoimaisuus ilmenee siinä, että uudet tosiasiat sopeutuvat pakottomasti järjestelmään. Sivistys ei ole sitä, että on täyteen ahdettu hakuteosten järjestämättömiä tosiasioita, vaan sitä että tosiasiat on asetettu järjestelmiin ja järjestelmien järjestelmiin. Sillä tavalla perehdymme todellisuuteen.

¹¹Järjestelmien suggestiivinen voima on suunnaton, kunnes ne ovat osoittautuneet fiktiojärjestelmiksi. Mutta myös sen jälkeen elävät kerran istutetut järjestelmät omaa elämäänsä alitajunnassa. Jos ne sen lisäksi ovat emotionaalisiin illuusioihin punoutuneita, ovat ne käytännöllisesti katsoen lähtemättömiä sen inkarnaation osalta. Kiihkoilijoilla fiktiojärjestelmät ovat niin mieleen syöpyneitä, että niiden vaikutukset voivat ulottua moniin elämiin, jos ne uusiutuneen kosketuksen ansiosta saavat tilaisuuden herätä henkiin. Silloin ne otetaan vastaan ”ilmestyksinä”. Sellaiset ilmiöt kuin jesuiitat, moralistit, marxistit, natsit, freudilaiset jne. ovat todisteena siitä, että kiihkomielisyys turmelee todellisuudentajun, tekee persoonattoman arvi-on mahdottomaksi.

¹²Eksoteerinen tietämys on tutkimuksen ja spekulatiion tulosta. Tutkimus antaa tosiasioita. Spekulaatio rakentaa järjestelmän, joka antaa tosiasioille tarkoituksen. Mitä useampia tosiasioita järjestelmiin sisältyy, sitä parempia nämä ovat orientoitumisjärjestelminä. Ne osoittavat kuinka pitkälle tutkimus on edennyt ja mahdollistavat seuraajille työn aloittamisen siitä, mihin edeltäjät sen lopettivat. Tieteen etenemisen mahdollistaa fiktiojärjestelmien loputon sarja. Fiktiojärjestelmät on tarpeellisia, kunnes yhteys esoteeriseen mentaalijärjestelmään on

saavutettu. Jatkuvat uudet tosiasialöydöt täydellistävät myös esoteerista järjestelmää. Mutta sitä järjestelmää ei tarvitse koskaan uusia, koska perustosiasioiden puitteet on annettu. Ilman esoteerista järjestelmää on muutenkin kerta kaikkiaan mahdotonta ratkaista fiktioiden todellisuuspitoisuutta. Useimpien todellisuuspitoisuus on alle kymmenen prosenttia.

¹³Eksoteeriset järjestelmät ovat yleensä tulosta joko alitajuisista syntetisimisprosesseista tai yhteydestä mentaalimaailman ylitajuisiin ajatusmuotoihin, platonisten ideoiden konkretisointeihin. Jonkun ongelman parissa hellittämättä työskentelevät voivat yhtäkkiä kokea valvetajunnassa idean, joka antaa ratkaisun.

¹⁴Illuusioiden voi lukea pääasiallisesti elämäntietämättömyyden, fiktioiden sekä maailman- että elämäntietämättömyyden kuuluviksi.

5.10 Mentaalitajunnan fiktiivisyys

¹Tajunta vaikuttaa mentaaliaineeseen vielä helpommin kuin emotionaaliaineeseen. Fiktioiden on sitä paitsi vaikeampi vapautua kuin illuusioista, mikäli illuusioita eivät ole vahvistaneet fiktiot. Humaniteettiasteella emotionaalisuutta hallitsee mentaalisuus. Mutta mentaalisuuden vallasta vapautuminen vaatii kausaalitajuntaa, jonka voi pysyvästi saavuttaa vasta idealiteettiasteella.

²Normaaliyksilö, joka inkarnaation päättyessä on jättänyt organisminsa ja eetteriverhonsa fyysisen maailmaan, emotionaaliverhonsa emotionaalimaailmaan ja joutunut mentaalimaailmaan, elää tässä maailmassa ehdottoman subjektiivista tajunnanelämää, ilman mitään mahdollisuutta objektiivisuuteen. Hän ei aavista, että hän käyttää fyysisessä maailmassa keräämäänsä kuvitteluaineistoa ja tuottaa suunnattoman voimakkaat elämyksensä itse.

³Fyysisessä maailmassa objektiivisen mentaalitajunnan hankkinut voi mentaalimaailmassa tutkia mentaaliaineen ominaisuuksia. Tämä edellyttää objektiivista kausaalitajuntaa ja toimintaohjeita jonkun planeettahierarkiaan kuuluvan taholta. Eri mentaalisten ainekoostumusten erottamaan oppiminen vaatii mentaalitajunnalta pitkän harjoitusajan.

⁴Siten useimmat eivät kykene mentaalimaailmassa arvioimaan fiktioidensa todellisuuspitoisuutta. Tästä ilmenee kuinka turhaa yksilön on yrittää hankkia selvänäköä ennen kuin hänestä on tullut kausaaliminä. Hänestä tulee omien fiktioidensa suojaton uhri. Vanhemmat veljemme korkeammissa maailmoissa varoittavatkin meitä näistä tietämättömyyden niin innokkaasti tavoittelemista kyvyistä.

⁵Seuraavaksi kosketellaan vain muutamia nykyhetken uskonnollisista, filosofisista ja tieteellisistä fiktioista. Koska eksoteerinen ajatteluelämä koostuu fiktioista, on näitä tietenkin lukemattomia.

5.11 Uskonnolliset fiktiot

¹Me inkarnoidumme tutkimaan fyysisistä maailmaa ja hankkimaan ominaisuuksia ja kykyjä, joiden on määrä mahdollistaa meille lähinnä korkeamman luomakunnan saavuttaminen.

²Uskonnon tehtävä olisi sen vuoksi antaa ihmisille oikeuskäsitys eli tieto elämän laeista, opettaa ihmisille kuinka heidän tulisi ajatella ja tuntea tarkoituksenmukaisen itsetoteutuksen hyväksi.

³Kaikki Lain kanssa yhdenmukaisesti eletty elämä on uskonnollista eli ”henkistä” elämää. Mikä yksilön maailmantietäminen tai uskonkäsitys on tai minkälaista työtä hän tekee, on tässä suhteessa merkityksetöntä. Kaikki työ on henkistä työtä, kun se tehdään oikeassa hengessä. Joka on uskollisesti täyttänyt elämäntehtävänsä, näyttäköön se ihmisistä kuinka vähäpätöiseltä tahansa, on elänyt henkisen elämän.

⁴Uskontojen dogmijärjestelmät ovat elämäntietämättömyyden fiktioita. Vaikka usko on olemukseltaan emotionaalista laatua, perustuvat uskonnot kuitenkin jonkinlaiseen maailmanselitykseen, olkoonpa tämä kuinka alkukantainen tahansa.

⁵Emotionaalisessa suhteessa uskonnot voidaan jakaa korkeampiin ja alempiin. Korkeam-

pien uskontojen ihanteet kuuluvat emotionaalisen vetovoiman tajunnanalueille.

⁶Uskonto, joka on onnistunut säilyttämään alkuunpanijansa opit vähiten vääristetyssä muodossa, on buddhismi. Se opettaa korkeammista maailmoista, sielun ennaltaolosta ja jälleensyntymästä sekä kylvön ja korjuun laista. Koska vain esoteerikot voivat tulkita Buddhan opin oikein, oli väistämätöntä, että tämä osaksi väärinkäsitetäisiin. Reinkarnaatiosta tuli sielunvaellus, karmasta tarkoituksettomasti sovellettu korjuun laki ja nirvaanasta aivan liian helppo pääsyinen maailma.

⁷Kenelläkään eksoteristilla (profeetalla tai teologilla) ei ole ollut edes aavistusta planeettamme hierarkiasta. Niin Buddha kuin Christos olivat hierarkian korkeimpia edustajia. Buddha inkarnoitui viimeisen kerran vapauttaakseen ihmiskunnan uskonnollisista illuusioista ja Christos viimeksi vapauttaakseen sen fiktioista. Näistä opeista vain Buddhan oppi kultaisesta keskitiestä asketismin ja omaa kehitystä koskevan välinpitämättömyyden välillä ja siihen sisältyvät neljä totuutta ja kahdeksankertainen tie ovat säilyneet alkuperäisessä puhtautessaan.

⁸Kristinuskoko syntyi gnostiikasta, joka oli Christoksen alkuperäinen oppi, sen ajan ymmärtämismahdollisuuksiin sovellettu. Se, mitä kirkkohistoria nimittää gnostiikaksi, on korkearvoisten kirkkoisien väärinkäsityksiä. Christos julisti oppiansa niille, jotka vihittiin gnostikkojen salaiseen tietokuntaan. Kansalle hän puhui vain vertauksin, koska sillä ei ollut edellytyksiä käsittää esoteerisia symboleja. Kristilliset dogmit ovat todisteena siitä, kuinka oikeassa hän oli. Seuraavaksi niistä muutamia.

⁹Dogmi: Kristinuskoko on Kristuksen vääristämätön oppi.

¹⁰Totuus: Kristinuskossa on jäljellä tuskin mitään Christoksen alkuperäisestä julistuksesta.

¹¹Dogmi: Synti on rikos loputonta olentoa vastaan ja vaatii sen tähden loputonta rangaistusta. Jumala voi antaa anteeksi syntejä vain Kristuksen vuoksi.

¹²Totuus: Ei ole syntiä, ei rikosta mitään jumalaa vastaan. On vain erehdyksiä Lain suhteen (Lakiin luetaan kaikki tunnetut ja tuntemattomat luonnon- ja elämänlait). Niistä erehdyksistä yksilö saa tietoa kokemalla niiden kylvön ja korjuun.

¹³Dogmi: Mooseksen kymmenen käskyä ovat jumalan sanelemia.

¹⁴Totuus: Jumala ei aseta käskyjä. Jumala on manifestaatioprosessin johtaja ja ylivalvoja.

¹⁵Dogmi: Jumala on viha ja rankaiseva vanhurskaus.

¹⁶Totuus: Jumala ei voi vihastua eikä rangaista. Jumala on täydellinen Laki.

¹⁷Dogmi: Jumalan on tehtävä sovinto ihmisen kanssa.

¹⁸Totuus: Jumalan ei tarvitse tehdä sovintoa ihmisen kanssa vaan ihmisen on tehtävä sovinto jumalan kanssa.

¹⁹Dogmi: Kristus on jumalan ainoa poika.

²⁰Totuus: Jokainen monadi on potentiaalinen jumaluus ja tulee kerran kosmisessa manifestaatioprosessissa saavuttamaan korkeimman jumaluuskunnan kaikkitietävyyden ja kaikkivallan. Tämä on kaikkien olentojen lopullinen päämäärä ja tie on nimeltään itsetoteutus, kaikkien tarpeellisten ominaisuuksien ja kykyjen hankkiminen viidessä luomakunnassa ja seitsemässä jumaluuskunnassa. Verhot, jotka monadi vähitellen voittaa yhä korkeammassa valtakunnassa, on tarkoitettu kokemusten hankkimiseen ja niiden muokkaamiseen kelpaaviksi käyttövälineiksi eri maailmoissa. Kehitys on sarja tasoja alimmasta valtakunnasta korkeimpaan ja jokainen taso on täynnä lopullista päämäärää kohti matkaavia olentoja.

²¹Dogmi: Sielu luodaan yhdessä ruumiin kanssa ja kuolee sen mukana.

²²Totuus: Ei ole mitään kuolemaa, on vain elämään kelpaamattomien muotojen hajoamista. Kun organismi poistuu käytöstä, siirtyy monadin minätajunta yksilön lähinnä korkeampaan verhoon.

²³Dogmi: Tuomiopäivänä sielu ja ruumis luodaan uudelleen ihmeteolla.

²⁴Totuus: Niin kutsutun ruumiin ylösnousemus ei ole mikään muu kuin reinkarnaatio (huom. ei sielunvaellus).

²⁵Dogmi: On olemassa ikuinen helveti.

²⁶Totuus: Ainoan olemassaolevan helvetin muodostavat ne fyysisen ja emotionaalisen maailman alueet, jotka koostuvat kolmesta alimmasta molekyylilajista, sekä uusi inkarnaatio huonoine korjuineen. Ei ole muuta ”rangaistusta”, muuta kärsimystä, kuin huonon kylvön huono korjuu. Elämä on onnea, kun huono kylvö on korjattu.

²⁷Dogmeille on ominaista niiden muuttumattomuus. Kaikkina aikoina pätee tietona se, mihin tietämättömyys on tiettyä aikakautena uskonut. ”Ortodoksia kieltäytyy vastaanottamasta opetusta tai valistusta.” Dogmatismista tulee siten kehityksen vihollinen.

²⁸Kirkon dogmit ovat väärintulkittuja gnostisia symboleja, joiden oikea tulkinta on vasta meidän aikanamme tullut eksoteeriseksi. ”Pelastuksella” oli alunperin kolme eri merkitystä: Vapautuminen huonosta korjuusta (sairaudesta ja hädästä). Esoteerisen tiedon hankkiminen. Viidenteen luomakuntaan astuminen. ”Synti pyhää henkeä vastaan” merkitsi osaksi terveen järjen idiotisointia mielettömyyksiä hyväksymällä, osaksi hyvän, totuudellisen ja kauniin halveksuntaa, osaksi tietoista kehityksen vastustamista.

²⁹Kirkon valta-asema perustuu dogmille synnistä ja syntien anteeksiannosta. Tämä dogmi on kristinuskon suurin valhe, joka tekee ihmiset välinpitämättömiksi kehityksensä suhteen. Koska kaikki ovat parantumattomia ja kaikille etukäteen taataan anteeksianto kaikista ajateltavissa olevista rikkomuksista, kenenkään ei tarvitse ponnistella tullakseen paremmaksi. Tyypillinen esimerkki tästä fiktiivisyydestä on italialaisen ryövärin huoli tieteellisen tutkijan sielusta: ”Ei siksi, että minulla olisi jotakin kunniallista rosvoilua vastaan tai, jos tarpeen olisi, sitä vastaan, että papin kalloon naputellaan reikiä, mutta sielua minä varjelen, enkä koskaan antautuisi liittoon pahalaisen kanssa.” Synnistä tuli aterian mainio höyste, kun synninpäästön saattoi aina saada. Niin totesi renessanssidaamikin, jonka kokki oli yllättänyt uudella jälkiruoalla, että ”ainoa, mitä sen aterian täydellisyydestä puuttui, oli, ettei sen syöminen ollut syntiä”.

³⁰Yksinkertaisin terve järki ja inhimillisyys sanoo, ettei mikään rakkauden kaikkivalta voi tuomita viattomia ihmisiä syntymään syntisinä kaikenlaisine paheineen, elämään kärsimyksen elämää fyysisessä maailmassa ja sen jälkeen ikuisessa helvetissä. Yksinkertaisin oikeudenmukaisuuden tunne sanoo, ettei kenenkään tarvitse kärsiä syyttömästi toisten pahoista teoista.

³¹Vuoden 1958 englantilainen piispainkomitea etsi pelastusta vaikeuksista julistamalla, että ”dogmit sisältävät totuuden ytimen”. Sillä todisteella voi puolustaa useimpia valheita. Aina ne jonkun prosentin totuutta sisältävät.

5.12 Länsimaisen filosofian fiktiot

¹Filosofian tehtävänä pitäisi olla orientoivan ajatusjärjestelmän lahjoittaminen ihmis-kunnalle, järjestelmän, joka sisältää todellisuutta ja elämää koskevat tutkimuksen tosiasiat.

²Eurooppalainen filosofia, joka on noin 2500 vuotta vanha, on ollut tietämättömyyden spekulatiota ja puuhannut yleisesti katsoen pelkkien näennäisongelmien parissa. Varsinainen filosofia alkoi sofistista. Sitä ennen filosofiaa ei tarvittu, koska kaikki vakavat etsijät vihittiin esoteerisiin tietokuntiin, joita aina perustetaan kaikissa maissa, joissa on ajattelukyvyyn ja ihanteellisuutta omaavia ihmisiä. Rinnatusten poliittisen rappion ja demokratisoitumisen kanssa tapahtui kulttuurin tason aleneminen ja oikeuskäsitteiden hajoaminen, minkä vuoksi yhä harvemmat vastasivat pääsyaatimuksia. Se, mitä uskotaan tiedettävän esisofistisesta filosofiasta on olettamuksia, jotka perustuvat muutamille harvoille symbolisten kirjoitusten katkelmille ja myytin muotoisille filosofisille legendoille. Sofistit, jotka olivat realisteja ja rationalisteja, eivät käsittäneet siitä mitään, vaan alkoivat spekuloida omin päin tietämyksellä, joka oli yleistä omaisuutta. Niin kuin kaiken muun ilman tarvittavia tosiasioita tapahtuvan spekulatiion täytyi sofisminkin päättyä skeptisismiin. Sen korvasi kristillinen dogmi-järjestelmä mielipidetyrannioineen.

³Renessanssin aikaisen kirkollisen rappion myötä, jolloin myös paaveista oli tullut skept-

tikkoja, saattoi spekulatio uudelleen päästä valloilleen, eikä sitä sen jälkeen ole voinut pysäyttää. Järjestelmä toisensa jälkeen keitettiin kokoon, kunnes huippu saavutettiin Hegelin järjestelmällä, joka tiesi kaiken – ei mistään. Vuoden 1830 tienoilla oli aloitteleva luonnon-tutkimus saavuttanut sellaisen kehityksen, että tutkijat kykenivät täydellisesti murentamaan filosofien mielikuvitusrakennelmat. Siitä lähtien filosofia on pääasiallisesti puuhannut nk. tietoteorian ja uusien näennäisongelmien parissa. Se ihmettelee, onko olemassaolo kuvitelma, onko aine todellista, onko aineellista ulkomaailmaa olemassa. Se epäilee tajun objektiivista käsitystä todellisuudesta, luottaa enemmän subjektiivisen järjen viisasteluun. Se yrittää nk. käsiteanalyysillä tutkia, onko käsitteillä todellisuussisältöä, ymmärtämättä, että tämä edellyttää juuri sitä olemassaolotietoa, joka filosofeilta puuttuu.

⁴Tieteellinen tutkimus yhdessä terveen järjen kanssa on voinut suunnata musertavaa arvostelua niin filosofisia kuin teologisia järjestelmiä vastaan. Atomifysiikka ei ole räjäyttänyt yksinomaan kemiallista atomia vaan myös luonnontieteellisen käsityksen perustan: hypoteesin aineen häviämättömyydestä. Siten ihmiskunta on liukunut uuteen skeptiseen aikakauteen. Vanhojen järjestelmien romuttamisella on omat vaaransa, jos niiden tilalle ei aseteta mielekkäämpiä. Puhdistus oli varmastikin tarpeen. Filosofia luonnontutkimuksen tuloksiin kohdistuvine mielettömine epäilyksineen, teologia, joka oli kieltäytynyt oikaisemasta dogmejaan tieteen tosiasioiden mukaan, moraalifiktionalismi todellisuudenvastaisine, elämänkielteisine tabuineen olivat jo aikansa eläneet. Mutta siten on ihmisiltä riistetty varmuus, jota he tarvitsivat välttyäkseen elämästä mentaalisisä kaaoksessa. Oikeuskäsitys ilmenee elämänsä katso-
muksesta, joka vuorostaan perustuu maailmankatsomukselle. Yleinen järjestelmien hajoami-
nen on aiheuttanut oikeuskäsitteiden hajoamista, yleistä laittomuutta, mielivaltaista lainsäädäntöä, joka halveksii kaikkea lakiin liittyvää. Bertrand Russell huomauttaa oikeutetusti, että ”ihmiset tuntevat itsensä syvästi epävarmoiksi sen suhteen, mikä on oikein ja mikä väärin. He ovat jopa epätietoisia siitä, ovatko oikea ja väärä muuta kuin vanhaa taikauskoa.”

⁵Hätätilanteen oivaltaneet tiedemiehet valmistelevat tarmokkaasti uusia järjestelmiä, mihin he nykyisin epäilemättä ovat täysin päteviä. Filosofeista on siten tullut työttömiä. Filosofia, sellaisena kuin sitä edelleen harjoitetaan, voidaan huoletta siirtää aatehistorian poistettujen käsitysten osastolle.

⁶Vielä eivät filosofit ole valmiita ottamaan tehtäväkseen sellaisten järjestelmien laatimista, jotka voisivat välittää siirtymisen eksoteerisista järjestelmistä esoteeriseen mentaalijärjestelmään.

5.13 Intian filosofian fiktiot

¹Länsimaisen filosofian itseriittoisuudelle on kuvaavaa, ettei se ole koskaan välittänyt intialaisista ajatusjärjestelmistä.

²Sellaisia on lukemattomia. Länsimaalaista kiinnostavat eniten veedaanta, saankhya ja jooga.

³Saankhya, johon kuuluvat *purusha* (tajunta) ja *prakriti* (aine), on dualistinen järjestelmä. Veedaanta elää teoreettista kaksoiselämää osin monistisena, osin dualistisena. Monistisena (advaitana) se on subjektivistista, kieltää aineen ja aineellisen ulkomaailman olemassaolon. Mutta kun se yrittää antaa järkevän selityksen olemassaololle, puuttua johonkin niin alenta-
vaan kuin arkipäiväiseen todellisuuteen, täytyy sen joka tapauksessa sukeltaa dualismiin sallimalla *mahatin* (maailmansielun) kehittää *aakaashaa* (ainetta) ja *praanaa* (liikettä, voimaa, energiaa). *Praanan* vaikuttamana *aakaasha* tuottaa universumin. Joogafilosofia, joka lähtee Patanjalista, sisällyttää niin veedaantan kuin saankhyan.

⁴Niin muodoin ei myöskään intialainen filosofia ole ratkaissut olemassaolon perusongelmaa todellisuuden kolmiyhteydestä. Sitä vastoin joogafilosofia on ylittänyt immanentin transsendentaalifilosofian rajan ja siitä on tullut transsendenssifilosofiaa. Se väittää, että korkeita maailmoja on olemassa ja ottaa tehtäväkseen sen todistamisen jokaiselle, joka tahtoo antautua

sen opetusmenetelmille. On huomautettava, että se pitää tiukasti kiinni tajun objektiivisuuden vaatimuksesta myös korkeampien maailmojen suhteen.

⁵Joogafilosofia voidaan jakaa kahteen päämuotoon: hatha- ja raadzha-jooga. Hatha-jooga puuhailee pääasiallisesti fyysisen maailman (näkyvän ja eetterisen) maailman parissa saavuttaakseen fyysisen aineen herruuden. Raadzha-jooga on kiinnostunut enemmän ylifyysisestä maailmasta ja yrittää keskittymisellä, meditaatiolla, kontemplaatiolla ja illuminaatiolla saavuttaa nirvaanan, jonka se katsoo voitavan saavuttaa seuraamalla vuoronperään kolmea eri tietä: karma-joogaa eli fyysisen palvelun tietä, bhakti-joogaa eli emotionaalisen antaumuksen tietä sekä gnaana-joogaa eli järjen tietä.

⁶Raadzha-joogi, joka on saanut koulutuksensa jossakin monista salaisista joogakouluista, joista jokaisella on oma eklektinen järjestelmänsä, saa menetelmällisellä harjoituksella tilaisuuden hankkia fyysis-eetterisen ja emotionaalisen objektiivisen tajunnan eli selvänäön.

⁷Tästä ilmennee, että joogafilosofialla, huolimatta sen verrattomasta ylivoimaisuudesta länsimaiseen filosofiaan nähden, on suuri rajoituksensa. Se ei tiedä mitään kosmoksen todellisesta luonteesta, yksilöllisestä ikiminästä (monadista), planeettamme hierarkiasta. Se käyttää termejä, jotka se on kerran perinyt esoteriikalta. Sen selitykset *manaasta*, *buddhista*, *aatmasta* eli *nirvaanasta*, jälleensyntymästä ja karmasta ovat olennaisilta osiltaan suoraan virheellisiä.

⁸Jotta jollakin järjestelmällä olisi mahdollisuus tulla hindujen yleisesti hyväksymäksi vaaditaan, että se antaa rajattoman mahdollisuuden ehtymättömään mielikuvitusspekulaatioon. Se ei saa koostua yksinomaan tosiasioista. Siksi buddhismilla ei ole suuriakaan mahdollisuuksia tulla koskaan tunnustetuksi sinä ylivoimaisena uskontona, jota se on. Buddhan vaatimus terveestä järjestä ja ajatuksen rajoittamisesta inhimillisen kokemuksen mahdollisuuksiin fyysisessä, emotionaalisessa ja mentaalisisä maailmassa saavat tuskin arvostusta. Viidennen luomakunnan maailmat (buddhi ja nirvaana), joista kukaan ihminen ei voi tietää mitään omasta kokemuksestaan, ovat paljon kiinnostavampia. On liian helppoa nähdä avataara jokaisessa haaveilijassa.

⁹Aina siitä lähtien kun Ramakrishna (kuoli 1886) rikkoi vaitiolon ja avoimesti opetti joogaa, ovat monet joogit saattaneet julkisuuteen tiettyjä meditaatiomenetelmiä, hengitysharjoituksia jne. Tämä on osoittautunut kohtalokkaaksi. Ei edes kaikilla intialaisilla ole näihin menetelmiin tarvittavia fysiologisia edellytyksiä. Uhreja on lukemattomia. Hengityksen kanssa konstaileminen voi aiheuttaa keuhkotautia tai hermostollisia häiriöitä. Tshakrojen mietiskely aiheuttaa kasvaimia. Esoteriikka varoittaa vakavasti käyttämästä näitä menetelmiä. Esoteeriset menetelmät ovat yksinkertaisia ja ylivoimaisia. Ne jäävät esoteerisiksi. Objektiivinen tajunta alemmissa maailmoissa ilman esoteerista tietoa vain vahvistaa maajaa, illuusioita ja fiktioita.

5.14 Tieteen fiktiot

¹Luonnontieteen tehtävä on tutkia fyysistä maailmaa ja antaa meille tietoa siitä ja fyysisen aineen laeista, tehdä ihmisestä fyysisten luonnonvoimien herra, mahdollistaa hänelle sairauden, köyhyyden ja aineellisen puutteen poistaminen, lahjoittaa hänelle ihmisarvoinen fyysinen olemassaolo.

²Luonnontieteen tehtävä ei ole muotoilla maailmankatsomusta. Siihen tarvitaan tietoa myös korkeammista maailmoista, joita ei voi tutkia fyysisillä menetelmillä.

³Luonnontiede toteaa fyysisiä tosiasioita ja kuvailee fyysistä todellisuutta. Fyysistä käsitystä nimitetään jo vanhastaan materialismiksi. Oikea nimitys olisi fysikalismi. Kaikki korkeammat maailmat koostuvat nimittäin myös aineesta.

⁴Oikein käsittäminen vaatii järjestelmän, joka asettaa tosiasiat oikeisiin yhteyksiinsä. Ainoa järjestelmä, joka ajan mittaan tulee pitämään, on esoteriikan hylozooinen järjestelmä. Hylozoikka on ainoa järjestelmä, joka selittää olemassaolon kolmiyhteyksyyden, sen kolme samanarvoista aspektia: aine-, liike- ja tajunnan aspektin.

⁵Fysikalistit, jotka katsovat, että näkyvä maailma on ainoa olemassaoleva, ovat tähän mennessä katsoneet ”arvolleen alentavaksi” tutkia ennakkoluulottomasti heille selittämättömiä ilmiöitä. He hymyilevät myötätuntoista ivaa sille, mitä Bacon nimitti ”käytännölliseksi metafysiikaksi” (magiaksi), joka soveltaa esoteerista tietoa tajunnan kyvystä ohjata eetterisiä aine-energioita fyysis-eetteristen ainelakien mukaisesti ja aikaansaa siten ”ilmiöitä” tai silminnäkettäviä muutoksia näkyvässä aineessa.

⁶Seuraavaksi luetellaan muutamia niistä monista lunnonnontieteellisistä fiktioista, jotka vieläkin dogmien tavoin kummittelevat tieteellisessä kirjallisuudessa. Useat niistä ovat selvästi ristiriidassa keskenään, mikä johtuu siitä, että ydinfysiikan uudet fiktiot esiintyvät yhdessä vanhempien fiktioiden kanssa.

⁷Hypoteesi: Luonnontutkimus on tutkinut lähes kokonaan aineen luonteen.

⁸Totuus: Näkyvästä maailmasta riippuvaisena luonnontutkimus voi tutkia vain noin prosentin verran olemassaolon aineaspektista.

⁹Hypoteesi: Tiede on todennut lähes kaikki luonnonlait ja tutkinut lähes kaikki luonnonvoimat. Tiede voi siten apriori ratkaista, ovatko nk. tuntemattomat ilmiöt mahdollisia vai eivät, ratkaista, ”sotivatko ne luonnonlakeja vastaan”.

¹⁰Totuus: Noin 99 prosenttia kaikista luonnonlaeista ja luonnonvoimista ovat tieteelle vielä tuntemattomia.

¹¹Hypoteesi: Ei ole olemassa luonnonlakeja, on vain frekvenssi-ilmiöitä eli tilastollisia lakeja.

¹²Totuus: Koko kosmos on yksi ainoa yhtenäinen lainmukaisuus. Kaikessa on lakeja ja kaikki on lain ilmausta.

¹³Hypoteesi: Ainoa maailma on näkyvä, fyysinen maailma.

¹⁴Totuus: Kosmos on sarja eri tiheysasteen omaavia toisensa lävistäviä maailmoja.

¹⁵Hypoteesi: Ei ole muita aineita kuin fyysinen aine.

¹⁶Totuus: On olemassa pitkä, jatkuva sarja yhä korkeampia aggregaatiotiloja, jotka muodostavat sarjan erilaisia maailmoja erilaisine ainelajeineen.

¹⁷Hypoteesi: Fyysinen aine koostuu kolmesta aggregaatiotilasta: kiinteästä, nestemäisestä ja kaasumaisesta.

¹⁸Totuus: Fyysinen aine koostuu seitsemästä erilaisesta aggregaatiotilasta, kolmen mainitun lisäksi vielä neljästä: eetterisestä, supereetterisestä, subatomisesta ja atomisesta.

¹⁹Hypoteesi: Ydinfysiikka räjäyttelee fyysisiä atomeja.

²⁰Totuus: Se, jota ydinfysiikka kutsuu fyysiseksi atomiksi, on kemiallinen atomi, jota esoteerikka kutsuu eetterimolekyyliseksi. Kun fyysinen atomi räjäytetään, saadaan 49 emotionaali-atomia.

²¹Hypoteesi: Aine ja energia ovat kaksi olennaisesti erilaista ilmiötä.

²²Totuus: Aine ja energia ovat sama asia. On olemassa vain ainetta. Kaikkien korkeampien aineiden suhde alempiin ainelajeihin on sama kuin energian suhde aineeseen. Energia on ainetta.

²³Hypoteesi: Fyysinen aine on häviämätön.

²⁴Totuus: Fyysisen aineen voi hajottaa ja muuttaa emotionaaliaineeksi. Sama koskee myös korkeampia ainelajeja. Vain ikeiatomit ovat häviämättömiä.

²⁵Hypoteesi: Aine hajoaa energiaksi.

²⁶Totuus: Kaikki energia on aiemman viittauksen mukaan ainetta. Alunperin on olemassa vain yksi energia: ikeiaineen dynaaminen energia.

²⁷Hypoteesi: Kosmos on ikuinen häviämätön perpetuum mobile.

²⁸Totuus: Kaikki manifestaatioaine on kerran muodostunut ikeiatomeista ja siirtyy jälleen kerran ikeiatomitilaan, jolloin kaikki ikeiatomit (monadit) ovat hankkineet aktuaalistuneen, aktiivisen tajunnan ja kaikkitietävyyden kaikissa maailmankaikkeuden erilaisissa maailmoissa.

²⁹Hypoteesi: Tajunta on yksinomaan orgaanisen aineen ominaisuus.

³⁰Totuus: Kaikella aineella on joko potentiaalinen tai jonkinlainen aktuaalistunut tajunta. Kaikki on samanaikaisesti ainetta, liikettä ja tajuntaa. Yhtä ei voi olla olemassa ilman kahta muuta.

5.15 TIEDON MAAILMA

¹Tiedon maailma on saanut eri nimityksiä: platoninen ideain maailma, intuition maailma, kausaalimaailma, esoteerisen tiedon maailma.

²Mainitsemalla ideain maailman olemassaolon Platon sivusi esoteerisesti sallittua. Jälki-maailman oppineet käsittivät hänen heille antamansa vihjeen monella tavalla, paitsi eivät tietenkään ainoalla oikealla tavalla: että tiedolla on oma erityinen maailmansa ja että mentaalista spekulatiosta saattaa syntyä vain fiktioita.

³Tämän maailman saavuttaessaan ihminen voi valmistautua siirtymään viidenteen luomakuntaan. Kausaalimaailmassa, joka on kohtauspaikka niin neljänteen kuin viidenteen luomakuntaan kuuluville yksilöille, hän astuu yhteyteen planeettamme hierarkiaan kuuluvien jäsenten kanssa.

⁴Oppineet hymyilevät ylimielistä hymyään esoteriikalle. Kukaan ei ole opettanut heitä käsittämään sitä. Sen täytyy olla puoskareiden keksintöä. Näille oppineille on olemassa vain näkyvä maailma ja mahdollisesti jotakin, jota kutsutaan ”henkiseksi maailmaksi”, mitä se nyt sitten onkaan. Heillä ei ole aavistustakaan todellisuudesta ja elämästä, olemassaolon tarkoituksesta ja päämäärästä, oman planeettamme korkeammista maailmoista hierarkioineen. Ei olisi myöskään suositeltavaa, että akateeminen auktoriteetti etäännyisi liian kauaksi akateemisen käsityksen nk. totuudesta. Sitä, joka uskaltaa olla rohkeasti aikaansa edellä ja uhata hitaasti jäljessä laahaavaa akateemista mielipidettä, pidetään epäilemättä haaveksijana, mielisairana tai seniilinä.

⁵Kausaalimaailmassa ei ole maajaa, illusiivisuutta tai fiktiivisyyttä. Vasta tässä maailmassa yksilö voi hankkia tietoa todellisuudesta ja elämästä; tässä hän aina tietää, tietääkö hän vai eikö tiedä, eikä vain oletta tai usko niin kuin alemmissa maailmoissa. Kausaalitajunta ajattelee aina yhdenmukaisesti todellisuuden kanssa. Kausaali-intuitio voi tietenkin koskea vain alempia eikä korkeampia maailmoja. Mutta myös korkeampien maailmojen suhteen ja olemassaolon suhteen yleensä on olemassa suunnaton varasto tietämystä, jota välittää yhä korkeammassa maailmoissa oleskelevien olentojen koko sarja.

⁶Kausaalimaailman saavuttaminen vaatii korkeampien mentaalisten kykyjen hankkimista: tavallisen päätelmäajattelun ja periaateajattelun lisäksi myös perspektiiviajattelua ja systeemiajattelua. Vasta sen jälkeen on mahdollisuus yltää intuitioon saakka.

5.16 YKSEYDEN MAAILMA

¹Essentiaalimaailma eli ykseyden maailma on viidennen luomakunnan alin maailma. Sillä, joka tahtoo kiiruhtaa inhimillisen kehityksen edelle, on aina mahdollisuus tähän. Tämän maailman saavuttaminen vaatii kahdentoista essentiaalisen ominaisuuden hankkimista sekä kärjistyneen määrätietoista ihmiskunnan, kehityksen ja elämän palvelua. Nämä ominaisuudet on annettu symbolisesti esoteerisessa kertomuksessa Herkuleen kahdestatoista urotyöstä, jotka eksoteerisessa legendassa on tietenkin täysin vääristelty. Näitä ominaisuuksia on turha pohtia. On tyydyttävä tietoon laista, joka sanoo, että kun yksilö on kypsä korkeammalle tiedolle, hän saa sen lahjaksi jollakin tavalla.

²Essentiaaliminä ymmärtää, mitä vapaudella tarkoitetaan, että vapaus hankitaan lailla ja tarkoituksenmukaisella lain sovelluksella. Alempien maailmojen nk. vapaus on tietämättömyyden mielivaltaa, joka aiheuttaa kaaosta. Täydellistä on kaikki, mistä on tullut laki. Kehitys on jatkuvaa sopeutumista lähinnä korkeamman tason lakiin. Ei ole epäonnistumista, on

vain enemmän tai vähemmän tarpeellisia opetuksia. Pahaksi kutsutusta suuri osa kuuluu tarpeellisiin elämäkokemuksiin.

³Essentiaaliminä oivaltaa seuraavan sanonnan oikeellisuuden: Ollut, oleva, tuleva on parasta. Se, mitä tapahtuu, on Lain ja olemassa olevien edellytysten mukaista, aikaisempien syiden vaikutuksia. Meille ei voi tapahtua mitään, mitä emme ole ansainneet. Yksilön kärsimykset ovat hänen omaa aikaansaannostaan menneisyydessä. Puhe epäoikeudenmukaisuudesta on joka suhteessa tietämättömyyden ja kateuden puhetapa. Ei ole ansaitsemattomia etuja. Jos ihmiset eivät ymmärrä käyttää niitä oikein, ovat ne vain huonoa kylvöä tulevaisuuden varalle.

⁴Tie tietoon ja ykseyteen merkitsee siis kaikkien niiden ominaisuuksien ja kykyjen itse-hankintaa, jotka mahdollistavat yksilölle lähinnä korkeamman, viidennen luomakunnan saavuttamisen ja tekevät hänestä siten yhä huomattavamman elämän ja kehityksen palvelijan.

Yllä oleva teksti on Henry T. Laurencyn kirjoitelma *Tie tietoon ja ykseyteen*. Kirjoitelma sisältyy kirjaan *Elämäntieto Viisi* (*Livskunskap Fem*, julkaistu 1995).

Suomentanut Irmeli Adelskog.

Käännös copyright © Kustannussäätiö/Förlagssiftelsen Henry T. Laurency 2016